

Sag C-92/24

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

24. januar 2024

Forelæggende ret:

Corte di Giustizia Tributaria di secondo grado della Lombardia
(Italien)

Afgørelse af:

6. oktober 2023

Appellant:

Banca Mediolanum S.p.A.

Indstævnt:

Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale della Lombardia

[Udelades]

Kendelse

nr. 1467/2023

[Udelades]

Indleveret den 6. oktober 2023

[Udelades]

Corte di Giustizia Tributaria di secondo grado della Lombardia (appeldomstolen i
skatte- og afgiftsretlige sager i regionen Lombardiet), Toogtyvende Afdeling,
[udelades]

[sammensætning af dommerkollegiet]

har den 27. september 2023 afsagt følgende

KENDELSE

– i appelsagen [udelades]

iværksat af

Banca Mediolanum S.p.A. [udelades]

mod

Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale della Lombardia (skatte- og afgiftsmyndighederne – det regionale direktorat i Lombardiet)

[udelades]

til prøvelse af:

- dom [udelades] afsagt af Commissione Tributaria Provinciale di Milano (retten i første instans i skatte- og afgiftsretlige sager i provinsen Milano), Tolvte Afdeling [udelades]

Afgiftsretlige foranstaltninger:

- AFSLAG PÅ TILBAGEBETALING AF IRAP (imposta regionale sulle attività produttive, den regionale afgift på indtægtsgivende virksomhed) for 2014

efter behandling af sagen ved offentligt retsmøde

FAKTISKE OG RETLIGE OMSTÆNDIGHEDER

Corte di Giustizia Tributaria di secondo grado della Lombardia (appeldomstolen i skatte- og afgiftsretlige sager i regionen Lombardiet),

- har behandlet appellen iværksat af Banca Mediolanum til prøvelse af dommen afsagt af Commissione Tributaria Provinciale di Milano (retten i første instans i skatte- og afgiftsretlige sager i provinsen Milano), Tolvte Afdeling [udelades];
- [udelades];
- finder, at besvarelsen af det rejste spørgsmål om, hvorvidt artikel 6 i lovdekret nr. 446/1997 er forenelig med EU-retten, og navnlig med direktiv 2011/96/EU, er nødvendig for at kunne træffe afgørelse om den afgiftspligtige persons anmodning om tilbagebetaling, som skatte- og afgiftsmyndighederne gav afslag på; og
- forelægger Den Europæiske Unions Domstol følgende præjudicielle spørgsmål i henhold til artikel 267 TEUF:

PRÆJUDICIELT SPØRGSMÅL OM, HVORVIDT

ARTIKEL 6, STK. 1, I LOVDEKRET NR. 446/1997

ER I OVERENSSTEMMELSE MED [EU]-RETTE

1. [EU]-LOVGIVNINGEN OM BESKATNING AF UDBYTTE, SOM ET DATTERSELSKAB, DER ER HJEMMEHØRENDE I EN MEDLEMSSTAT, UDLODDER TIL ET MODERSELSKAB, DER ER HJEMMEHØRENDE I EN ANDEN MEDLEMSSTAT

Rådets direktiv 2011/96/EU af 30. november 2011 om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater (omarbejdning af direktiv 90/435/EØF af 23.7.1990) (herefter »moder-/datterselskabsdirektivet«) sigter mod at fjerne forskelsbehandlinger og fordrejninger, som ellers ville ramme moderselskaber, der er hjemmehørende i en EU-medlemsstat, såfremt de modtager udbytte fra datterselskaber, der er hjemmehørende i andre EU-medlemsstater. I præamblen anføres nemlig, at formålet med direktivet er at »fritage udbytte og andre udlodninger af overskud, som datterselskaber betaler til deres moderselskaber, for kildeskat, og at afskaffe dobbeltbeskatning af sådanne indkomster på moderselskabets niveau«, henset til, at »[s]ammenslutninger af selskaber fra forskellige medlemsstater kan være nødvendige for at tilvejebringe forhold i Unionen, der svarer til forholdene på et indre marked, og dermed sikre, at et sådant indre marked kommer til at fungere bedst muligt«, og derfor ikke bør hæmmes af »særlige restriktioner, forskelsbehandlinger eller fordrejninger som følge af medlemsstaternes beskatningsregler«, hvorfor det er vigtigt at fastsætte »konkurrenceneutrale beskatningsregler for disse sammenslutninger af selskaber fra forskellige medlemsstater, så virksomhederne får mulighed for at tilpasse sig det indre markeds krav, øge deres produktivitet og styrke deres konkurrencemæssige position på internationalt plan«.

For at forfølge disse formål bestemmer moder-/datterselskabsdirektivets artikel 4, stk. 1, at »[h]vis et moderselskab [...] som følge af moderselskabets forbindelse med sit datterselskab modtager overskud, der udloddes ved en anden lejlighed end i forbindelse med datterselskabets likvidation, skal moderselskabets medlemsstat« a) undlade at »beskatte dette overskud« eller b) »beskatte dette overskud, men give moderselskabet [...] tilladelse til fra det skyldige skattebeløb at trække den del af den af datterselskabet [...] betalte selskabsskat, der vedrører dette overskud«.

Endvidere bestemmer moder-/datterselskabsdirektivets artikel 4, stk. 3, at »[e]nhver medlemsstat bevarer muligheden for at fastsætte, at udgifter i forbindelse med kapitalandelen og kapitaltab, der er et resultat af udlodningen af datterselskabets udbytte, ikke kan fradrages i moderselskabets skattepligtige overskud«, men »[h]vis forvaltningsudgifterne i forbindelse med kapitalandelen i dette tilfælde fastsættes til et fast beløb, kan dette faste beløb ikke overstige 5% af det udbytte, som datterselskabet udlodder«. Såfremt medlemsstaterne benytter sig af muligheden for at fastsætte de ikke-fradragsberettigede forvaltningsudgifter i forbindelse med kapitalandelen til et fast beløb, er de i kraft af denne bestemmelse derfor forpligtet til at gøre disse udgifter ikke-fradragsberettigede og derfor til at beskatte en tilsvarende del af det udbytte, som moderselskabet har modtaget, med en sats, der ikke overstiger 5% af det beregnede beløb.

2. DEN ITALIENSKE IRAP-BESKATNINGSORDNING PÅ UDBYTTE, SOM DATTERSLSKABER, DER ER HJEMMEHØRENDE I ANDRE MEDLEMSSTATER, UDLODDER TIL MODERSELSKABER, DER ER HJEMMEHØRENDE I ITALIEN

Lovdekret nr. 446 af 15. december 1997 (herefter »lovdekret nr. 446«) regulerer den regionale afgift på indtægtsgivende virksomhed (herefter »IRAP«). I overensstemmelse med artikel 2 i lovdekret nr. 446 består den afgiftsudløsende omstændighed for IRAP i regelmæssig udøvelse af selvstændig virksomhed med det formål at fremstille eller drive handel med goder eller levere tjenesteydelser, idet det anføres i samme bestemmelse, at virksomhed, der udøves af selskaber og andre juridiske personer, i alle tilfælde udgør en afgiftsudløsende omstændighed.

Blandt de afgiftspligtige for IRAP inkluderer artikel 3, litra a) og e), i lovdekret nr. 446 derfor også de personer, der er anført i bilag I, del A, litra l), til moder-/datterselskabsdirektivet, som indeholder en »[l]iste over de selskaber, der er omhandlet i artikel 2, litra a), nr. i)«, i samme direktiv, dvs. de »selskaber, der i italiensk ret benævnes »società per azioni«, »società in accomandita per azioni«, »società a responsabilità limitata«, »società cooperative« og »società di mutua assicurazione« samt offentlige og private virksomheder, der helt eller overvejende driver handelsvirksomhed«.

I henhold til artikel 4 i lovdekret nr. 446 er beregningsgrundlaget for IRAP »værdien af den nettoproduktion, der fremkommer ved virksomhed, der udøves i regionen«.

Artikel 6 i lovdekret nr. 446 bestemmer, at beregningsgrundlaget for IRAP fastsættes med hensyn til banker og andre finansielle formidlere som den algebraiske sum af følgende poster i resultatopgørelsen:

- a) formidlingsmargenen nedsat med 50% af udbyttet
  - b) 90% af afskrivninger af materielle og immaterielle driftsaktiver
  - c) 90% af andre administrative omkostninger
- c bis) korrektioner og netto nedskrivninger for kredittab, begrænset til tab hidrørende fra specifikt regnskabsførte kundefordringer.

Derfor skal banker og andre finansielle formidlere, der er hjemmehørende i Italien og kvalificeres som moderselskaber i moder-/datterselskabsdirektivets forstand, i deres beregningsgrundlag for IRAP medtage 50% af det udbytte, som er blevet udloddet af selskaber, der er hjemmehørende i andre EU-medlemsstater og kvalificeres som datterselskaber, såfremt dette udbytte er blevet medtaget i formidlingsmargenen i moderselskabernes resultatopgørelse.

Ifølge artikel 16, stk. 1a og 3, i lovdekret nr. 446 beregnes IRAP med hensyn til banker og andre finansielle formidlere med en sats på 4,65%, og regionerne har beføjelsen til at variere denne sats med højst 0,92 procentpoint.

Banker og andre finansielle formidlere, der kvalificeres som moderselskaber i moder-/datterselskabsdirektivets forstand og i deres beregningsgrundlag for IRAP har medtaget 50% af det udbytte, som er blevet udloddet af datterselskaber, der er hjemmehørende i andre EU-medlemsstater, har ikke ret til fra den skyldige IRAP at trække den del af den selskabsskat, der vedrører dette overskud, som datterselskaberne har betalt i den medlemsstat, hvor de er hjemmehørende.

Sammenfattende betaler banker og andre finansielle formidlere, der er skattemæssigt hjemmehørende i Italien og kvalificeres som moderselskaber ved anvendelse af moder-/datterselskabsdirektivet, IRAP af 50% af udbyttet fra datterselskaber, der er hjemmehørende i andre medlemsstater og opfylder betingelserne i moder-/datterselskabsdirektivet.

3. HOVEDSAGEN

I beskatningsperioden 2014 havde BANCA MEDIOLANUM S.p.A. (herefter »BANCA MEDIOLANUM«) kapitalandele i følgende selskaber, som var organiseret i en af de former, der er anført i bilag I, del A, til moder-/datterselskabsdirektivet, var skattemæssigt hjemmehørende i Irland, Luxembourg og Spanien, uden i henhold til en overenskomst om dobbeltbeskatning med et tredjeland at anses for at være hjemmehørende uden for Unionen, og desuden uden fritagelse var omfattet af en af de former for skat, der er anført i bilag I, del B, til moder-/datterselskabsdirektivet:

- a) en kapitalandel på 51% i selskabet Mediolanum International Funds Ltd, der var skattemæssigt hjemmehørende i Irland
- b) en kapitalandel på 51% i selskabet Mediolanum Asset Management Ltd, der var skattemæssigt hjemmehørende i Irland
- c) en kapitalandel på 99,996% i selskabet Gamax Management AG, der var skattemæssigt hjemmehørende i Luxembourg
- d) en kapitalandel på 100% i selskabet Banco Mediolanum S.A., der var skattemæssigt hjemmehørende i Spanien.

Fra disse datterselskaber modtog BANCA MEDIOLANUM udbytte med et samlet beløb på 231 912 007,51 EUR, nærmere bestemt:

- a) et beløb på 164 820 000,00 EUR fra Mediolanum International Funds Ltd
- b) et beløb på 10 710 000,00 EUR fra Mediolanum Asset Management Ltd
- c) et beløb på 6 382 007,51 EUR fra Gamax Management AG

d) et beløb på 50 000 000,00 EUR fra Banco Mediolanum S.A.

Datterselskaberne, der var skattemæssigt hjemmehørende i Irland, Luxembourg og Spanien og omfattet af selskabsskat i disse medlemsstater, indeholdt ikke kildeskat af det udbytte, der blev udloddet til BANCA MEDIOLANUM, fordi alle betingelser i moder-/datterselskabsdirektivets artikel 2 var opfyldt, ifølge hvilken udbytte fritages for kildeskat, såfremt det udloddes af et »datterselskab«, »i) der er organiseret i en af de former, der er anført i bilag I, [d]el A[,ii) som ifølge skattelovgivningen i en medlemsstat anses for at være skattemæssigt hjemmehørende i denne medlemsstat, og som i henhold til en overenskomst om dobbeltbeskatning med et tredjeland ikke anses for at være hjemmehørende uden for Unionen[,] og iii) som desuden uden valgmulighed og uden fritagelse er omfattet af en af de former for skat, som er anført i bilag I, del B, eller af enhver anden form for skat, der træder i stedet for en af disse former for skat«, til et »moderselskab«, som ifølge samme direktivs artikel 3 »opfylder betingelserne i artikel 2, og som har en andel i kapitalen i et selskab i en anden medlemsstat, der opfylder de samme betingelser, på mindst 10%«.

BANCA MEDIOLANUM angav det udbytte, som disse selskaber udloddede i beskatningsperioden 2014, i posten »udbytte og lignende indtægter« i sin resultatopgørelse, hvilken post blev medtaget i formidlingsmargenen.

Således medtog BANCA MEDIOLANUM 5% af dette udbytte i sit beregningsgrundlag for selskabsskat vedrørende den ovennævnte beskatningsperiode 2014, sådan som fastsat i artikel 89 i Testo Unico delle Imposte sui Redditi (indkomstskatteloven).

BANCA MEDIOLANUM kvalificeres som finansiel formidler som omhandlet i artikel 6 i lovdekret nr. 446. I overensstemmelse med samme artikel 6 i lovdekret nr. 446 medtog selskabet derfor også 50% af det ovennævnte udbytte i beregningsgrundlaget for denne afgift, dvs. et beløb på 115 956 003,76 EUR, i sin IRAP-angivelse for beskatningsperioden 2014.

I samme angivelse opgjorde BANCA MEDIOLANUM afslutningsvis den skyldige IRAP – ved at anvende satsen på 5,57% på det fastsatte beregningsgrundlag – til et beløb på 10 392 278,00 EUR, og eftersom selskabet ifølge den tidligere angivelse havde en overskydende IRAP på 5 712 250,00 EUR og i løbet af beskatningsperioden 2014 havde betalt acontobeløb på i alt 9 451 969,00 EUR, angav selskabet en overskydende IRAP på 4 771 941,00 EUR.

Den 4. juni 2019 indgav BANCA MEDIOLANUM anmodning til Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale della Lombardia (herefter »skatte- og afgiftsmyndighederne«) om tilbagebetaling af den overskydende IRAP, som selskabet havde indbetalt, fordi afgiften var blevet opkrævet af 50% af det udbytte, som selskabet havde modtaget fra Mediolanum International Funds Ltd, Mediolanum Asset Management Ltd, Gamax Management AG og Banco Mediolanum S.A., ud fra den antagelse, at artikel 6, stk. 1, i lovdekret nr. 446, for

så vidt som IRAP i kraft af denne bestemmelse opkræves af 50% af udbyttet, var i strid med moder-/datterselskabsdirektivets artikel 4, ifølge hvilken det udbytte, som datterselskaber udlodder til moderselskaber, ikke kan beskattes med en sats, som overstiger 5% af det respektive beløb.

Den 16. oktober 2020 forkyndte skatte- og afgiftsmyndighederne for BANCA MEDIOLANUM en foranstaltning om afslag på bankens anmodning om tilbagebetaling.

I begrundelsen for denne foranstaltning anførte skatte- og afgiftsmyndighederne bl.a., at artikel 6 i lovdekret nr. 446 – for så vidt som den pålægger finansielle formidlere, der er skattemæssigt hjemmehørende i Italien og kvalificeres som moderselskaber i moder-/datterselskabsdirektivets forstand, at betale IRAP også af 50% af det udbytte, som udloddes af selskaber, der er hjemmehørende i andre EU-medlemsstater og kvalificeres som datterselskaber i ovennævnte direktivs forstand – ikke er i strid med det nævnte direktivs artikel 4, fordi denne bestemmelse ikke omfatter IRAP, men alene indkomstskat.

Ved stævning af 15. december 2020 anfægtede BANCA MEDIOLANUM den ovennævnte foranstaltning om afslag ved Corte di Giustizia Tributaria di primo grado di Milano (retten i første instans i skatte- og afgiftsretlige sager i provinsen Milano), idet selskabet gjorde gældende, at foranstaltningen var retsstridig og ugrundet, og nedlagde påstand om, at skatte- og afgiftsmyndighederne skulle tilpligtes at tilbagebetale det anmodede beløb.

Ved dom [udelades] tog Corte di Giustizia Tributaria di primo grado di Milano (retten i første instans i skatte- og afgiftsretlige sager i provinsen Milano) ikke sagen til følge med den begrundelse, at forbuddet i moder-/datterselskabsdirektivets artikel 4 ikke vedrører IRAP.

Ved appelskrift af 31. januar 2023 har BANCA MEDIOLANUM iværksat appel ved den forelæggende ret med påstand om, at dommen afsagt af Corte di Giustizia Tributaria di primo grado di Milano (retten i første instans i skatte- og afgiftsretlige sager i provinsen Milano) ændres, og følgelig at skatte- og afgiftsmyndighederne tilpligtes at tilbagebetale den overskydende IRAP, sådan som oprindeligt anmodet.

4. DET PRÆJUDICIELLE SPØRGSMÅL

Løsningen på grundlag af den nationale lovgivning af spørgsmålet om, hvorvidt IRAP i kraft af artikel 6, stk. 1, i lovdekret nr. 446 skal betales af 50% af det udbytte, som finansielle formidlere, der kvalificeres som moderselskaber i moder-/datterselskabsdirektivets forstand, modtager fra selskaber, der er hjemmehørende i andre EU-medlemsstater og kvalificeres som datterselskaber i ovennævnte direktivs forstand, er på ovenstående baggrund afhængig af besvarelsen af det præjudicielle spørgsmål om, hvorvidt opkrævning af IRAP af 50% af dette udbytte er forenelig med moder-/datterselskabsdirektivets artikel 4. Med

udgangspunkt i den ovenfor beskrevne [EU-retlige] ramme skal det nemlig antages, at forbuddet mod at beskatte det udbytte, som et moderselskab, der er hjemmehørende i en medlemsstat, modtager fra et datterselskab, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat, med en sats, der overstiger 5% af det respektive beløb, også kan finde anvendelse i Italien med hensyn til IRAP.

I givet fald ville artikel 6, stk. 1, i lovdekret nr. 446 være i strid med det omhandlede forbud, fordi denne bestemmelse pålægger banker og andre finansielle formidlere, der kvalificeres som moderselskaber i moder-/datterselskabsdirektivets forstand, at betale IRAP af 50% af udbytte fra selskaber, der er hjemmehørende i andre EU-medlemsstater og kvalificeres som datterselskaber i ovennævnte direktivs forstand, uden at Italien sikrer moderselskaberne ret til fra den skyldige IRAP at trække den del af den af datterselskaberne betalte selskabsskat, der vedrører dette udbytte.

I denne forbindelse er det relevant at konstatere, at Den Europæiske Unions Domstol (herefter »Domstolen«) i dommene af 17. maj 2017 i sag C-365/16 (AFEP mod Ministre des Finances et des Comptes publics) og i sag C-68/15 (X mod Ministerraad) afklarede, at moder-/datterselskabsdirektivets artikel 4 forbyder EU-medlemsstaterne at opkræve enhver form for skat eller afgift, og således ikke alene selskabsskat, af det udbytte, som moderselskaber modtager fra datterselskaber, med en sats, som overstiger 5% af det respektive beløb.

Nærmere bestemt anmodede Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Frankrig) Domstolen i sag C-365/16 om at afklare, hvorvidt artikel 235b ZCA i den franske lov om skatter og afgifter var forenelig med moder-/datterselskabsdirektivets artikel 4, stk. 1, sammenholdt med samme artikels stk. 3, for så vidt som denne nationale bestemmelse pålagde moderselskaber ikke alene at betale selskabsskat af 5% af modtaget udbytte, svarende til et fast ikke-fradragsberettiget beløb for forvaltningsudgifterne i forbindelse med kapitalandelen, men også at betale et supplerende selskabsskattebidrag på 3% ved videreudlodning til moderselskabets selskabsdeltagere. Efter at have bemærket, at, »[i]det moder-/datterselskabsdirektivet [...] i overensstemmelse med dets tredje betragtning har til formål at afskaffe dobbeltbeskatning af det overskud, som et datterselskab udlodder til sit moderselskab på moderselskabets niveau, ville moderselskabets medlemsstats beskatning af dette overskud hos dette selskab ved videreudlodningen heraf – som ville medføre, at dette overskud beskattes med mere end det i moder-/datterselskabsdirektivets artikel 4, stk. 3, fastsatte loft på 5% – medføre en dobbeltbeskatning på det nævnte selskabs niveau, som er i strid med dette direktiv«, besvarede Domstolen dette spørgsmål med, at den franske lov om skatter og afgifter var uforenelig med moder-/datterselskabsdirektivets artikel 4. Den sidstnævnte bestemmelse er nemlig »til hinder for en skatteforanstaltning som den i hovedsagen omhandlede, der er fastsat af et moderselskabs medlemsstat, hvorefter der opkræves en skat i forbindelse med moderselskabets udlodning af udbytte, og hvis beskatningsgrundlag udgøres af størrelsen af det udloddede udbytte, herunder udbyttet hidrørende fra det pågældende selskabs ikke-hjemmehørende datterselskaber«, eftersom »anvendelsen af moder-

/datterselskabsdirektivets artikel 4, stk. 1, litra a), ikke er betinget af en bestemt skat«, idet denne bestemmelse foreskriver, at »moderselskabets medlemsstat undlader at beskatte det overskud, som udloddes af moderselskabets ikke-hjemmehørende datterselskab«, og således har »til formål at undgå, at medlemsstaterne vedtager skatteforanstaltninger, som medfører en dobbeltbeskatning af sådanne overskud hos moderselskaberne«, og »i denne forbindelse [er det] mindre væsentligt, om den nationale skatteforanstaltning kan kvalificeres som selskabsskat«. I sag C-68/15 anmodede Grondwettelijk Hof (forfatningsdomstol, Belgien) Domstolen om at afklare, hvorvidt kapitel 15 i den belgiske lovbog om indkomstbeskatning var foreneligt med moder-/datterselskabsdirektivets artikel 4, stk. 1, sammenholdt med samme artikels stk. 3, for så vidt som denne nationale bestemmelse pålagde moderselskaber ikke alene at betale selskabsskat af 5% af modtaget udbytte, svarende til et fast ikke-fradragsberettiget beløb for forvaltningsudgifterne i forbindelse med kapitalandelen, men også at betale en fairness tax på 5,15% ved videreudlodning til moderselskabets selskabsdeltagere, såfremt dette udbytte hidrørte fra overskud, som ikke var blevet medtaget i moderselskabets beskatningsgrundlag. Domstolen besvarede dette spørgsmål med, at »[a]rtikel 4, stk. 1, litra a), i [moder-/datterselskabsdirektivet], sammenholdt med samme artikels stk. 3, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national skattelovgivning som den i hovedsagen omhandlede, for så vidt som denne lovgivning – i en situation, hvor det overskud, som et moderselskab modtager fra sit datterselskab, udloddes af dette moderselskab på et senere tidspunkt end det år, hvori det blev modtaget – har den virkning, at dette overskud undergives en beskatning, der overstiger det loft på 5%, der er fastsat i nævnte bestemmelse«.

[Gentagelse af uddrag af Domstolens domme, som allerede er nævnt i det foregående punkt].

Domstolens holdning indebærer således, at moder-/datterselskabsdirektivets artikel 4 forbyder EU-medlemsstaterne at opkræve enhver form for skat eller afgift af det udbytte, som moderselskaber modtager fra datterselskaber, med en sats, som overstiger 5%, og dette ikke alene i forbindelse med modtagelse, men også ved videreudlodning til moderselskabets selskabsdeltagere.

På ovenstående baggrund kan artikel 6 i lovdekret nr. 446, for så vidt som den pålægger banker og andre finansielle formidlere, der er hjemmehørende i Italien og kvalificeres som moderselskaber i moder-/datterselskabsdirektivets forstand, at betale IRAP af 50% af udbytte fra selskaber, der er hjemmehørende i andre EU-medlemsstater og kvalificeres som datterselskaber i ovennævnte direktivs forstand, være uforenelig med forbuddet mod at opkræve skat af det overskud, som moderselskaber, der er hjemmehørende i en medlemsstat, modtager fra datterselskaber, der er hjemmehørende i andre medlemsstater, med en sats, som overstiger 5% af det respektive beløb, hvilket forbud er fastsat i moder-/datterselskabsdirektivets artikel 4, som fortolket af Domstolen i dommene af 17. maj 2017 i sag C-365/16 og i sag C-68/15. Indførelsen af en sådan pligt har

nemlig »den virkning, at dette overskud undergives en beskatning, der overstiger det loft på 5%, der er fastsat i nævnte bestemmelse«.

Besvarelsen af det rejste spørgsmål er åbenbart relevant og af afgørende betydning for at kunne træffe afgørelse i den foreliggende sag, fordi den anfægtede foranstaltning om afslag og den appellerede dom – såfremt det fastslås, at artikel 6, stk. 1, i lovdekret nr. 446 af 15. december 1997 er i strid med de ovennævnte bestemmelser i Rådets direktiv 2011/96/EU af 30. november 2011, for så vidt som denne nationale bestemmelse pålægger finansielle formidlere, der er hjemmehørende i Italien og kvalificeres som moderselskaber i moder-/datterselskabsdirektivets forstand, at betale IRAP af 50% af udbytte fra selskaber, der er hjemmehørende i andre EU-medlemsstater og kvalificeres som datterselskaber i ovennævnte direktivs forstand – skal betragtes som retsstridige, med den konsekvens, at den i den foreliggende situation indgivne anmodning om tilbagebetaling derimod er grundet, henset til, at skatte- og afgiftsmyndighederne ved den omhandlede foranstaltning gav afslag på den af BANCA MEDIOLANUM indgivne anmodning om tilbagebetaling af den overskydende IRAP, som selskabet havde betalt som følge af, at 50% af udbyttet fra dets datterselskaber, der var hjemmehørende i Irland, Luxembourg og Spanien, var blevet medregnet i selskabets beregningsgrundlag for afgiften.

Sammenfattende forelægger Corte di Giustizia Tributaria di secondo grado della Lombardia (appeldomstolen i skatte- og afgiftsretlige sager i regionen Lombardiet) Den Europæiske Unions Domstol følgende præjudicielle spørgsmål i henhold til artikel 267 TEUF:

Er det forhold, at Den Italienske Republik, sådan som det følger af artikel 6, stk. 1, i lovdekret nr. 446/1997, opkræver [en regional skat] (IRAP) på 50% af det udbytte, som finansielle formidlere, der er hjemmehørende i Italien og kvalificeres som moderselskaber som omhandlet i Rådets direktiv 2011/96/EU af 30. november, modtager fra selskaber, der er hjemmehørende i andre EU-medlemsstater og kvalificeres som datterselskaber i ovennævnte direktivs forstand, uden at moderselskaberne gives ret til fra IRAP at trække den del af den af datterselskaberne betalte selskabsskat, der vedrører dette overskud, foreneligt med det i ovennævnte direktivs artikel 4 fastsatte forbud mod at beskatte det overskud, som moderselskaber, der er hjemmehørende i en medlemsstat, modtager fra datterselskaber, der er hjemmehørende i andre medlemsstater, med en sats, som overstiger 5% af det respektive beløb?

AF DISSE GRUNDE

[Udelades] [standardformuleringer]

[Udelades] den 27. september 2023

[Udelades] [sammensætning af dommerkollegiet]